

Arrest

nr. 172 881 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 maart 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen een asielaanvraag in op 17 augustus 2006.

Op 3 juli 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nrs. 2233 en 2234 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 januari 2008 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 16 juni 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad nr. 19 040 van 24 november 2008 en nr. 20 017 van 5 december 2008 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 januari 2009 dienen zowel verzoeker als verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2009 wordt de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard en wordt hij in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 21 januari 2009 wordt de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard.

Op 12 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 5 september 2011 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 maart 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 115 997 van 19 december 2013 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen verworpen.

Op 21 februari 2014 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(..)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

P., K., geboren op 07.12.1975 te Dagestanskiyi Ogni (R.R.nr. (0) 75.12.07 343-39) + echtgenote:

P., S., geboren op 09.04.1977 te Dagestanskiyi Ogni (R.R.nr. (0) 77.04.09 448-54) optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor hun minderjarige kinderen:

P., S., geboren op 01.10.1998 te Dagestanskiyi Ogni (R.R.nr. (0) 98.10.01 622-21)

P., O., geboren op 21.04.2000 te Dagestanskiyi Ogni (R.R.nr. (0) 00.04.21 411-83)

P., A., geboren op 05.09.2006 te Namen (R.R.nr. (0) 06.09.05 393-63)

P., Z., geboren op 23.11.2007 te Roeselare (R.R.nr. (0) 07.11.23 324-15)

+ meerderjarig kind:

P., I., geboren op 28.03.1997 te Dagestanskiyi Ogni (R.R.nr. (0) 97.03.28 671-62)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 20.02.2014, en ingediend op 21.02.2014 (datumstempel op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 20.11.2015,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de duur van het verblijf, de scholing van hun kinderen met goede schoolresultaten, hun kennis van de Franse en Nederlandse taal, hun werkbereidheid, hun mogelijke tewerkstelling in een knelpuntberoep, zijn VDAB beroepsopleiding electrotechnisch installateur en zijn diploma basisveiligheid, hun vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan steunverklaringen worden voorgelegd en het lidmaatschap van de kinderen bij sportclubs, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekers verklaarden zich kandidaat vluchteling op 17.08.2006. Hun asielaanvraag werd op 01.10.2007 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort töt RW) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure - namelijk 1 jaar 1 maand en 14 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Vervolgens werden de betrokkenen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18.10.2007 werd een verlenging van dat bevel toegestaan tot 30.11.2007 wegens de zwangerschap van mevrouw, en op 01.12.2007 werd nogmaals uitstel toegestaan tot 28.01.2008 wegens de geboorte van hun 5de kind.

In plaats van gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, hebben de verzoekers op 28.01.2008 een 2de asielpcedure opgestart. Deze werd wat mijnheer betreft op 05.12.2008 afgesloten door de RVV met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Het beroep van mevrouw werd op 24.11.2008 door de RVV verworpen daar zij niet terechtzitting was verschenen.

Desalniettemin volharden de verzoekers in voorliggend schrijven in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekers wijzen op hun lidmaatschap van de Moskouwse Islamitische Gemeenschap en voegen eraan toe dat ze net daarom in Dagestan met problemen werden geconfronteerd. Ze wijzen op de onstabiele en onveilige politieke toestand met religieuze discriminatie in Dagestan met verwijzing naar art. 3 EVRM en naar de eerder aangehaalde elementen in de asielpcedures. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Het lidmaatschap op zich is geen nieuw element want dat werd reeds eerder aangehaald ten overstaan van de bevoegde asielinstanties. Verklaringen van privé-personen hebben niet de bewijskracht van attesten afgeleverd door officiële instanties, zelfs wanneer die kennissen/vrienden het statuut van erkend vluchteling bekwamen. Nu worden ook nog artikels betreffende de algemene toestand in het herkomstland aangebracht zonder een individueel risico aan te tonen op persoonlijk gevaar bij een eventuele terugkeer. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de betrokkenen niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar zij afkomstig zijn daar het hen vrij staat om zich elders in de Russische Federatie te vestigen. Uit het dossier blijkt dat de betrokkenen reeds voorheen elders in Rusland hebben gewoond daar mijnheer in 2000 en mevrouw in

2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. (asielrelaas dd. 09.10.2006). Er kan dus niet worden besloten töt een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

De duur van deze 2de asielprocedure - namelijk respectievelijk 10 maanden en 7 dagen en voor mevrouw 9 maanden en 27 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen hebben daarna tevergeefs hun toevlucht genomen tot meerdere procedures om hun verblijf op het Belgische grondgebied te verlengen.

- Zo hebben ze op 03.01.2009 een verzoekschrift ingediend op grond van art. 9 ter. Op 05.09.2011 werd deze aanvraag afgesloten met een weigeringsbeslissing ten gronde, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend dd. 19.09.2011.

- Op 12.12.2009 namen ze hun toevlucht tot een aanvraag op basis van art. 9 bis, dat op 06.07.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing, hen betekend op 30.07.2010.

Op 05.09.2011 werden de betrokkenen nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 model B, geldig tot 18.10.2011, hen betekend op 19.09.2011.

- Op 19.10.2011 dienden ze nog maar eens een aanvraag in het kader van art. 9 bis in, die op 25.03.2013 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 30, hen betekend op 15.04.2013.

- Voorliggend verzoekschrift is dus de 4de aanvraag om machtiging tot verblijf op rij.

De duur van een dergelijk regularisatieverzoek vormt echter geen criterium voor een verblijfsregularisatie. Het attest van immatriculatie, verkregen na de ontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter, wordt enkel beschouwd als een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard. De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk gemachtigd tot verblijf. Zij verkozen, ondanks de vele weigeringsbeslissingen, om geen gevolg te geven aan de talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen betekend werden, het laatste op 15.04.2013, en verblijven sindsdien op illegale wijze in België. Uit een dergelijk irregulier verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het afleveren van een machtiging tot verblijf.

De advocaat van de betrokkenen doet beroep op art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, menend dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar het moederland om daar een aanvraag art. 9 bis in te dienen, dat zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun ontwikkeling. De scholing van hun kinderen, waarbij de goede schoolresultaten aangehaald worden, en de vrees voor een onderbreking van het schooljaar, kunnen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Aan het gezin werd reeds op 28.01.2008 een 1ste bevel betekend om het grondgebied te verlaten, doch de betrokkenen hebben nagelaten om hieraan gevolg te geven en hebben daarna tevergeefs nog talrijke procedures opgestart om hun verblijf in het Rijk te verlengen. De kinderen zijn dit schooljaar dan ook gestart tijdens irregulier verblijf. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze aan zichzelf te wijten door zich moedwillig verder op Belgisch grondgebied te installeren. Bovendien vergt de scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs. Er wordt in de bijlagen een attest dd. 23.04.2013 toegevoegd, waarin staat dat de 3 oudste kinderen geen studies hebben gevolgd in Dagestaansiyé Ogni en dat er daar geen middelbare scholen bestaan voor kinderen die onvoldoende de Russische taal beheersen of die niet vroeger in Russische scholen lessen volgden. Het is echter ongeloofwaardig dat de kinderen hun moedertaal onvoldoende zouden beheersen en dit element wordt op geen enkele wijze aangetoond. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. En zelfs indien dit zo zou zijn, quod non, dan nog bestaat steeds de mogelijkheid dat de ouders hun kinderen bijstaan om hun moedertaal beter te beheersen of de ouders kunnen zorgen voor privé-bijlessen.

Er wordt geattesteerd dat zij in Dagestan geen onderwijs volgden en dat in hun regio niet eens middelbaar onderwijs mogelijk is. Huidige beslissing verplicht de betrokkenen niet om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn, het staat hen immers vrij om zich elders in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in de buurt van een lagere en middelbare school, te vestigen. Uit het dossier blijkt dat de betrokkenen reeds voorheen elders in Rusland hebben gewoond daar mijnheer in 2000 en mevrouw in 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. (asielrelaas dd. 09.10.2006)

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Bovendien heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001). Het is in het belang van de kinderen

dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevold geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers proberen hun banden met België aan te halen, meer bepaald met hun vrienden- en kennissenkring (via de school, de sportclubs,...) ten bewijze waarvan ze steunverklaringen voorleggen. Dit element verhindert echter geen (tijdelijke) afreis naar het herkomstland. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient opgemerkt dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of naar een derde land om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privé-leven. In deze context past het om terloops te wijzen op het feit dat de betrokkenen, en dus ook hun kinderen, familiale banden hebben in het herkomstland. Langs moederszijde zijn haar ouders en 4 broers achtergebleven in Dagestan, waarbij mevrouw vertelde dat ze regelmatig contact onderhield met de schoonfamilie (asielrelaas dd. 12.03.2008). Mijnheer verklaarde zelf dat zijn moeder, 1 broer en 2 zussen waren achtergebleven in Dagestan, terwijl hij 2 broers had die in Moskou verbleven. (asielrelaas dd. 01.09.2006) De 2de vrouw van mijnheer (5954956), met wie hij samen ook kinderen heeft, en die allen samen met de verzoekers naar België zijn gekomen, kreeg in 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Haar meest recente verzoekschrift op grond van art. 9 bis werd op 11.02.2014 geweigerd met bevel om het grondgebied op 11.02.2014 te verlaten (betekend op 05.03.2014). Vervolgens heeft de wijkagent hen niet meer op het opgegeven adres kunnen aantreffen 01.05.2014, terwijl er geen aangifte van een nieuwe verblijfplaats werd gedaan.

Hun werkbereidheid, hun mogelijke tewerkstelling in een knelpuntberoep, de VDAB beroepsopleiding van de vader tot electrotechnisch installateur en zijn diploma basisveiligheid, vormen geen buitengewone omstandigheid daar deze elementen geen belemmering voor de betrokkenen vormen om terug te keren naar het herkomstland. Het is de betrokkenen na hun 2 geweigerde asielaanvragen niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen wordt niet onomstotelijk aangetoond dat ze in het herkomstland geen inkomsten zouden kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de eigen levensbehoeften.

Verder worden de medische aandoeningen van mijnheer aangehaald, zeggende dat er een adequate behandeling in Dagestan uitgesloten is. Bij nader onderzoek blijkt het om dezelfde aandoeningen te gaan, die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een grondig onderzoek in het kader van de 9 ter-procedure. Tijdens het behandelen van deze aanvraag was de geneesheer, aangesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken, van oordeel dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar was tegen een terugkeer naar het herkomstland. (zie elektronische dossier Medisch/verslag arts DVZ). De medische elementen werden in casu niet weerhouden en op 05.09.2011 werd de 9 ter-procedure afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de weigering van een verzoekschrift op grond van art. 9 ter of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Wat er ook van zij, het is veelzeggend dat de betrokkene geen nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van het daarvoor voorziene art. 9 ter van de wet, waarop een gespecialiseerd onderzoek zou kunnen plaatsvinden. In het verzoekschrift wordt niet aangehaald dat de medische problematiek de betrokkene zou verhinderen van te reizen. Hij stelt wel dat een adequate behandeling uitgesloten is in Dagestan. Huidige beslissing verplicht de verzoeker echter helemaal niet om terug te keren naar de regio vanwaar hij afkomstig is. Het staat hem vrij om zich met zijn gezin om het even waar in het herkomstland, de Russische Federatie, of in een derde land naar keuze te vestigen, bijvoorbeeld in de buurt van een ziekenhuis, waar hij zich verder kan laten verzorgen, indien nodig. Uit het dossier blijkt dat de betrokkenen reeds voorheen elders in Rusland hebben gewoond daar mijnheer in 2000 en mevrouw in 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. (asielrelaas dd. 09.10.2006) De nu voorgelegde medische attesten/labo- resultaten dateren van 2013. De betrokkene heeft nagelaten om recente bewijsstukken voorte leggen, terwijl de bewijslast toch wel bij hem rust, zodat logischerwijze kan verondersteld worden dat de medische problematiek niet meer actueel is. En dit wordt bevestigd in het getuigschrift dd. 18.04.2013 waarin de duur van de behandeling voorzien wordt op 1,5 jaar. Bijgevolg kan de medische problematiek heden niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Desalniettemin staat het de verzoeker steeds vrij om een nieuwe aanvraag op grond van art. 9 ter in te dienen en alzo de geëigende procedure te volgen voor vreemdelingen met één of meerdere medische aandoeningen.

De verzoekers menen dat er analogie is criterium 1 van de Regularisatiewet. De verzoekers tonen de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) niet aan tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze analoog is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Men kan er immers niet

zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zouden zijn met degene waaraan zij refereren. Dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto geen regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of bemoeilijken. Benadrukt dient te worden dat elk dossier op individuele wijze wordt onderzocht.

Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekers bevonden ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij pas jaren later, in 2006, naar België zijn gekomen.

Er wordt geargumenteed dat alle argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, en dat bij een terugkeer naar het thuisland om aldaar de aanvraag in te dienen - wat zij omschrijven als een gevaarlijke, omslachtige, dure en onmogelijke omweg - tal van elementen zouden komen te vervallen, terwijl er geen enkele wettelijke mogelijkheid voorzien is om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland. De wet stelt echter letterlijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een voor zover bekend illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op 2 afgewezen asielaanvragen en 3 geweigerde aanvragen om machtiging tot verblijf. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat de aanvraag tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst ten gronde onderzocht zal worden. De Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De elementen ten gronde, opgesomd in de rubriek volgend op "Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan," waaronder de afwezigheid van elementen van openbare orde; de gevolgde lessen en cursussen inburgering & maatschappelijke oriëntatie, hun inzet, hun kennis van de Nederlandse taal; hun werkwillegheid; de scholing van hun kinderen in het Nederlands met vrees voor het verlies van een schooljaar; hun vrienden- en kennissenkring met verwijzing naar de voorgelegde stukken, hebben zoals reeds door hun raadsheer werd aangegeven, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Op 11 maart 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde betreden beslissingen:

"(...)

+ minderjarige kinderen:

P., S., °01.10.1998 (R.R.nr. (0) 98.10.01 622-21)
P., O., °21.04.2000 (R.R.nr. (0) 00.04.21 411-83)
P., A., °05.09.2006 (R.R.nr. (0) 06.09.05 393-63)
P., Z., °23.11.2007 (R.R.nr. (0) 07.11.23 324-15)

Mevrouw

Naam, voornaam: P. S.
Geboortedatum 09.04.1977

Geboorteplaats Dagestankiyi Ogni
Nationaliteit Russische Federatie

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*De betrokkene legt geen geldig internationaal paspoort voor, dat voorzien is van een geldig visum.
(...)"*

"(...)

De heer:

Naam, voornaam: P., K.

geboortedatum: 07.12.1975

geboorteplaats: Dagestanskiyi Ogni

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*De betrokkene legt geen geldig internationaal paspoort voor, voorzien van een geldig visum.
(...)."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekers maken voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm, zoals blijkt uit de uiteenzetting van de middelen.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.

De vordering is niet ontvankelijk.”

2.2. Nadat de voorzitter verzoekers wijst op de door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van gebrek aan belang wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, gezien de gebonden bevoegdheid, antwoordt de advocaat van verzoekers ter terechtzitting dat zij menen dat *“het niet volstaat te verwijzen naar de gebonden bevoegdheid: er is immers de Europese regelgeving met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, die hogere rechtsnormen uitmaken waaraan de Belgische staat zich dient te houden. Deze worden aangevoerd in het verzoekschrift.”* Verzoekers stellen dat de gemachtigde zich dus niet kan verschuilen achter Belgische wetgeving daar hogere rechtsnormen, ontleend aan het EVRM, worden aangevoerd.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

2.4. Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

2.5. In casu wordt de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen*
- de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden hic et nunc niet behandeld*
- de duur der asielprocedures was niet onredelijk lang*
- de problemen in het land van herkomst kunnen niet dienstig ingeroepen worden*
- de andere opeenvolgende procedures en langdurig verblijf worden niet in acht genomen*
- art. 3 IVRK is niet geschonden*
- de medische redenen dienen het voorwerp uit te maken van een procedure art. 9 TER VW*
- alle overige elementen van integratie worden niet aanvaard als grond tot regularisatie*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Dat in dit verband vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend tijdens de irregulier verblijf, hetgeen ook normaal is, aangezien zij in het geval zij regulier op het grondgebied zouden verblijven, uiteraard geen procedure art. 9 BIS VW zouden moeten opstarten.

Dat het nu juist de essentie is van art. 9 BIS VW om een irregulier verblijf te regulariseren.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet, alle aangehaalde elementen te gaan af-wijzen en te stellen dat de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van de verzoeken en tot op heden de verzoekers in België verblijven.

Dat integendeel dient vastgesteld op datum van het indienen van de aanvraag dat zij niet in het land van herkomst verbleven, maar in België en het dan ook maar normaal en proceseconomisch verantwoord is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België konden indienen.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk ontvankelijk is, en dat hierbij wel degelijk alle ingeroepen elementen van belang zijn.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd omtrent de gecumu-leerde impact van alle elementen, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdus-danig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewil-ligd worden.

Dat de bedoeling erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW louter op basis van de bewering alsof de procedure elders moet gevoerd worden, geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat noch in art. 9 BIS VW bepaald is dat dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in België als de verzoekers in België verblijven, noch enige andere wettelijke bepaling stelt dat er zonder rekening te houden met alle elementen van de zaak nooit een verzoek art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onont-vankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat deze in het buitenland zou moeten aangevraagd worden.

Dat dient gekeken te worden naar alle elementen, in de eerste plaats waar de familie verblijft sedert jaren, en waar hun centrum van belangen zich sedert jaren situeert, en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ er aanvaard moet worden dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW kan worden inge-diend en deze niet zomaar als zijnde onontvankelijk kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat in casu een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet ten gronde behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van

de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn het langdurig verblijf en de jarenlange integratie in België, en de aanwezigheid van minderjarige kinderen de onderwijs volgen.”

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij:

“In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Zij betogen dat zij hun aanvraag hebben ingediend vanuit irregulier verblijf nu het de essentie zou zijn van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om een irregulier verblijf te regulariseren. Daar zij op het moment van het indienen van de aanvraag in België verbleven, zou het normaal zijn dat zij ook vanuit hier de aanvraag konden indienen. Er zou niet gemotiveerd zijn omtrent de gecumuleerde impact van alle elementen. Het centrum van hun belangen zou zich sedert jaren in België situeren.

In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen dat het feit dat zij niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet aan alle redenen die zij in hun aanvraag hebben opgegeven. Zij stellen dat het niet is om dat zij niet erkend werden als vluchteling, zij de situatie in hun herkomstland niet meer zouden mogen inroepen.

In een derde middel stellen verzoekers een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen reeds 10 jaar in België te verblijven en dat bij terugkeer naar het herkomstland hun situatie zou worden ontwricht. Zij zouden niet gebaat zijn bij een terugkeer naar Rusland.

In een vierde middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij betogen dat er talrijke onveiligheidsfactoren zijn in Dagestan. Het zou een courante praktijk zijn om een persoon te arresteren en vast te houden op basis van politieke of andere overwegingen.

In een vijfde middel stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat het automatisch afleveren van een negatieve beslissing, zonder rekening te houden met de situatie in het herkomstland, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij behandelt de vijf middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de besteden beslissing, namelijk de onontvankelijkheidsbeslissing, enkel inhoudt dat er geen buitengewone omstandigheden weerhouden werden die verantwoordden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Het loutere feit dat zij hun aanvraag vanuit België hebben ingediend omdat zij alhier verbleven, is geenszins voldoende om het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken. Verzoekers dienden immers aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid waren om vanuit hun herkomstland een aanvraag in te dienen.

Waar verzoekers menen dat in de beslissing niet voldoende zou zijn geantwoord op de door hen opgeworpen elementen, laten zij na aan te tonen welke elementen dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoordden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van

State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Een lezing van de beslissing leert dat op alle elementen, zijnde de situatie in het herkomstland, de ingediende asielprocedure, de regularisatiewet, hun langdurig verblijf, een vrees voor terugkeer naar het herkomstland, verschillende ingediende procedures, schoolgaande kinderen, werkbereidheid, medische aandoeningen, ... werd geantwoord. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt.

M.b.t. de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers zich beperken tot een theoretisch betoog en voorbijgaan aan de motivering die werd weergegeven in de bestreden beslissing. Zij houden verkeerdelijk voor als zou in de bestreden beslissing enkel gesteld zijn dat het feit dat zij niet erkend werden als vluchteling zou volstaan om het bestaan van buitengewone omstandigheden niet te weerhouden. Uit een lezing van de beslissing blijkt daarentegen dat er een onderzoek werd gevoerd naar de door hen opgeworpen schending van artikel 3 EVRM. Er werd gemotiveerd dat het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort “hoger beroep” kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder werd gesteld dat het lidmaatschap van de Moskouwse islamitische Gemeenschap, waarvan zij melding hebben gemaakt in hun aanvraag, op zich geen nieuwe element is daar dit reeds werd aangehaald ten overstaan van de bevoegde asielinstanties. Verder werd ingegaan op de verklaringen van privé-personen, waaromtrent gesteld werd dat zij niet de bewijskracht hebben van attesten afgeleverd door officiële instanties. Tenslotte werd gesteld dat verzoekers niet verplicht worden terug te keren naar hun herkomstland en dat uit het dossier blijkt dat zij reeds voordien elders in Rusland hebben gewoond daar verzoeker in 2000 en verzoekt erin 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. Verzoekers gaan niet in op de motivering zoals voorzien in de bestreden beslissing. Zij beperken zich tot een louter theoretisch betoog, zonder in concreto een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Zij laten immers na een begin van bewijs, van enige schending, aan te brengen. De vijf middelen zijn niet ernstig.”

3.1.3. In een eerste middel werpen verzoekers een schending op van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat zij hun aanvraag hebben ingediend vanuit irregulier verblijf nu het de essentie zou zijn van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om een irregulier verblijf te regulariseren. Daar zij op het moment van het indienen van de aanvraag in België verbleven, zou het normaal zijn dat zij ook vanuit hier de aanvraag konden indienen. Er zou niet gemotiveerd zijn omtrent de gecumuleerde impact van alle elementen. Het centrum van hun belangen zou zich sedert jaren in België situeren.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.5. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3.1.6. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.8. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.1.9. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.1.10. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.11. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.12. In hun aanvraag van 21 februari 2014, hebben verzoekers het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“Aangezien verzoekers reeds op 17/08/2006 een eerste maal asiel hebben aangevraagd in België en alhier sindsdien onafgebroken verblijven, dus ruim 8 en half jaar (!). Dat verzoekers over identiteitsdocumenten beschikken (stukken onder 1) en verzoeker een attest van immatriculatie werd afgeleverd. (stuk 39) Dat verzoekers asiel werd geweigerd bij beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Statenlozen en waartegen hoger beroep werd aangetekend. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen bij arrest dd. 19/12/2013. Dat aangenomen wordt dat een asielzoeker die overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn procédure aanspraak kan maken op deze basis alleen al op een regularisatie van zijn verblijf. Dat verzoekers zich verder beroepen op het feit dat hun vijf minderjarige kinderen in België onderwijs volgen en de onderbreking van het schooljaar niet kan worden geëist, wel integendeel, een bijzondere omstandigheid uitmaakt. (stukken 6 tem 10 ; stukken 41 tem 44)

Dat immers de kinderen in DAGESTAN geen onderwijs volgden (stuk 4) terwijl in hun regio ook niet eens middelbaar onderwijs mogelijk is. (stuk 5) Dat verzoekers onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zijn en vloeiend Frans en Nederlands spreken en zelfs na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk kunnen beginnen werken. Dat zij ten zeerste werkbereid zijn. Dat verzoeker een beroepsopleiding electrotechnisch installateur bij de VDAB volgde (stukken 31 en 49) en ook een diploma basisveiligheid behaalde (stuk 30). Dat door regularisatie van verzoekers niet enkel de situatie van verzoekers verbetert, doch tevens de werkgever ten goede komt en uiteindelijk door de invulling van een knelpuntberoep ook de Belgische maatschappij ten goede komt. Dat verzoeker een Hepatitis B patiënt is, (stukken 3, 47 en 48) Dat adequate behandeling in DAGESTAN is uitgesloten. Dat verzoekers deel uitmaakten van de Moskouwse Islamitische Gemeenschap en om die reden in DAGESTAN met problemen werden geconfronteerd. (stukken 45 en 46) Dat de politieke toestand op heden in DAGESTAN zeer onstabiel en onveilig is (met onder meer de moord op advocaten) met religieuze discriminatie. (stukken 50 tem 55) Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. (...) Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd en ingeburgerd in onze maatschappij*
- *er is de mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling en het voorzien in de eigen behoeften*

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke

haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742 ; T. Vreemd.. 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt in art. 3: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging". Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar het moederland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verzoekers van oordeel zijn zowel in rechte als in feite dat hun afwijzing als asiel-zoeker niet afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève, doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. Daarom vragen verzoekers om op basis van humanitaire overwegingen en hun uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van hun verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden naar analogie met critérium 1 van de Regularisatiewet. Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, halen de verzoekers ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop ze zich beroepen te ondersteunen. Het kan verzoekers onmogelijk worden tegengeworpen dat zij een dergelijke vraag dienen te richten tot de Belgische Diplomatieke post in hun geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Wat betreft de algemene elementen Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tót verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van het feit dat zij hun aanvraag wegens bijzondere omstandigheden in België kunnen indienen. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen. Gelet op het bovenstaande menen de verzoekers dan ook dat de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld. Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Wat betreft de specifieke omstandigheden : Verzoekers verwijzen naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar wensen specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Dat verzoekers vele steunverklaringen voorleggen. (stukken 13 tem 18) De kinderen halen goede schoolresultaten, zijn lid van sportclubs, hebben vele vriendjes, enz.. Ook verzoekers hebben een sociaal netwerk uitgebouwd met vele vrienden die bevestigen dat zij hun uiterste best doen om zich in onze maatschappij te integreren. Dat verzoekers perfect Nederlands spreken en schrijven (stuk 40) en daarvoor vele cursussen volgden. (stukken 19 tem 29) Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging " is bijgevolg niet alleen gevaarlijk omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan. De verzoekers hebben in België nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij hun weten is er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid. Verzoekers leggen verschillende stukken voor betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen inburgering, maatschappelijke oriëntatie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Verzoekers spreken ondertussen ook de Nederlandse taal en volgen daarvoor vele cursussen. Dat verzoekers alleszins bereid zijn om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hem zou verlangd worden. Verzoekers wensen hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan zij geen enkele moeite hebben met een tijdelijke & voorwaardelijke regularisatie van hun verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling. In het kader van de humanitaire redenen wensen de verzoekers bovendien de feitelijke situatie van hun kinderen te benadrukken. Kinderen lopen school in België en volgen alle lessen samen met hun klasgenootjes, in het Nederlands. Het staat vast dat als verzoekers en hun gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou

hebben voor de kinderen van verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie (inclusief de kinderen) zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat de verzoekers dit ten allen prijze willen vermijden.

Door voorlegging van het uitgebreide stukkenbundel (24) wordt getracht om aan te tonen dat verzoekers op een uitermate goede wijze zijn geïntegreerd, doch nog meer dan dat, zij hebben sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking. De verzoekers menen dat er in de hierboven geschetste omstandigheden sprake is van "bijzondere omstandigheden". Tenslotte wensen verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel te steunen op basis van art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet maar vragen zij te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf."

3.1.13. In de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 worden de hierboven aangevoerde elementen gewogen en onderzocht door de gemachtigde. De neerslag daarvan staat integraal te lezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing onder punt 1.

3.1.14. De Raad merkt op dat verzoekers er in hun betoog in hun eerste middel lijken van uit te gaan dat hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard moet worden, louter omdat zij niet in hun land van herkomst verblijven maar reeds geruime tijd in België. De Raad merkt evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk in de wettelijke voorwaarde voorziet dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten worden aangevoerd, die eerst onderzocht moeten worden door de gemachtigde en vervolgens aanvaard, willen verzoekers hun aanvraag ontvankelijk verklaard zien. Dit werd overigens reeds supra uiteengezet onder punten 3.1.8. tot en met 3.1.10.

Waar verzoekers menen dat in de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 niet voldoende zou zijn geantwoord op de door hen opgeworpen elementen, laten zij na aan te tonen welke elementen precies dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.15. Wat betreft de grieven van verzoekers inzake de elementen van integratie en de duur van hun verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De motivering volgens dewelke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden aangenomen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoekers met hun betoog niet in

concreto aantonen dat de door hen aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

3.1.16. Verzoekers betogen vervolgens dat in de eerste bestreden beslissing *“in gene mate omtrent de gecumuleerde impact van alle elementen wordt gemotiveerd”*.

3.1.17. De Raad wijst er op dat vooreerst alle elementen die verzoekers aanvoerden in hun aanvraag van 21 februari 2014 onderzocht en besproken werden in de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016. Uit de motieven van de bestreden beslissing van 11 maart 2016, alsook uit de redactie ervan, blijkt duidelijk dat al de door verzoekers aangevoerde elementen achtereenvolgens en via een bepaalde structuur, besproken worden. De opbouw van de bestreden beslissing geschiedt dan ook in onderscheiden paragrafen, die elk een element of een door verzoekers aangehaalde thematiek bespreken.

3.1.18. De Raad duidt tevens op de volgende paragraaf, in het bijzonder op de aanhef, uit de motivering van de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016, waar overigens wel degelijk iets gezegd wordt door de gemachtigde over de ‘verzameling of het geheel van de door verzoekers aangevoerde elementen of argumenten’:

“(…) Er wordt geargumenteed dat alle argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, en dat bij een terugkeer naar het thuisland om aldaar de aanvraag in te dienen - wat zij omschrijven als een gevaarlijke, omslachtige, dure en onmogelijke omweg - tal van elementen zouden komen te vervallen, terwijl er geen enkele wettelijke mogelijkheid voorzien is om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland. De wet stelt echter letterlijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een voor zover bekend illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op 2 afgewezen asielaanvragen en 3 geweigerde aanvragen om machtiging tot verblijf. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat de aanvraag tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst ten gronde onderzocht zal worden. De Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn (...)"

3.1.19. De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde niet wettelijk gehouden is om specifiek en afzonderlijk te motiveren over ‘het geheel van aangevoerde elementen’ of over hun ‘gecumuleerde impact’. De formele motiveringsplicht houdt in dat de gemachtigde de motieven dewelke aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, opneemt in de motivering en dus kenbaar maakt, zo dat verzoekers deze motieven kunnen kennen en tevens oordelen of het nuttig is om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing. Daarnaast legt de materiële motiveringsplicht de gemachtigde op dat de motieven die hij in de bestreden beslissing opneemt afdoende zijn, in die zin dat motieven inhoudelijk draagkrachtig zijn op een wijze die het dictum van de bestreden beslissing naar rede schraagt. De motiveringsplicht verplicht evenwel niet dat de gemachtigde een apart onderdeel van de motivering zou dienen te wijden aan het geheel van de motieven of elementen die besproken worden. Het gegeven dat de gemachtigde oordeelde over de elementen op zich en de elementen in hun geheel, kan afdoende blijken uit de gewone lezing van de motieven van een bestreden beslissing, zoals in casu overigens duidelijk het geval is.

3.1.20. Uit de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 blijkt dat de argumentatie en de aangevoerde elementen in de aanvraag van verzoekers, in de besluitvorming werden betrokken en uit

de motivering van de beslissing kan worden afgeleid waarom de argumenten niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.1.21. De eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn en dat deze niet aantonen waarom de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet via de gewone procedure kunnen gebeuren: “(...) *De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland*”.

3.1.22. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. De summier opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wordt besproken onder een volgend middel infra.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. In hun tweede middel werpen verzoekers een schending op van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen dat het feit dat zij niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet aan alle redenen die zij in hun aanvraag hebben opgegeven. Zij stellen dat het niet is omdat zij niet erkend werden als vluchteling, datzij de situatie in hun herkomstland niet meer zouden mogen inroepen.

3.2.4. Een lezing van de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 leert dat op alle elementen, zijnde de situatie in het herkomstland, de ingediende asielpcedure, de wettelijke bepalingen omtrent

regularisatie, hun langdurig verblijf, een vrees voor terugkeer naar het herkomstland, verschillende ingediende procedures, schoolgaande kinderen, werkbereidheid en medische aandoeningen werd geantwoord. Het geteendeel wordt alleszins door verzoekers niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Betreffende verzoekers' stelling dat "het niet opgaat dat omdat zij niet erkend werden als vluchteling, zij de situatie in hun herkomstland niet meer zouden mogen inroepen" en aangaande de daarmee samenhangende aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich beperken tot een summier theoretisch betoog en voorbijgaan aan de extensieve motivering die werd weergegeven in de bestreden beslissing. Zij houden verkeerdelijk voor als zou in de bestreden beslissing enkel gesteld zijn dat het feit dat zij niet erkend werden als vluchteling zou volstaan om het bestaan van buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden.

3.2.6. Uit een lezing van de beslissing blijkt daarentegen dat er een onderzoek werd gevoerd naar de door hen opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en dat hun afwijzing als asielzoekers en de verschillende problemen in hun land van herkomst bekend zijn aan de gemachtigde, daar deze ze omstandig bespreekt in diens bestreden beslissing. Er werd gemotiveerd dat het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort "hogere beroep" kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Al deze onderscheiden procedures hebben immers hun eigen wettelijke finaliteit en toepassingsgebied. Verder werd gesteld dat het lidmaatschap van de Moskouse Islamitische Gemeenschap, waarvan zij melding hebben gemaakt in hun aanvraag, op zich geen nieuw element is daar dit reeds werd aangehaald ten overstaan van de bevoegde asielinstanties. Verder werd ingegaan op de verklaringen van privépersonen, waaromtrent gesteld werd dat zij niet de bewijskracht hebben van attesten afgeleverd door officiële instanties. Tenslotte werd gesteld dat verzoekers niet verplicht worden terug te keren naar hun herkomstland en dat uit het dossier blijkt dat zij reeds voordien elders in Rusland hebben gewoond daar verzoeker in 2000 en verzoekster in 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. Verzoekers gaan niet in op de motivering zoals voorzien in de bestreden beslissing. Zij beperken zich tot een louter theoretisch betoog, zonder in concreto een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Zij laten immers na een begin van bewijs, van enige schending, aan te brengen.

3.2.7. Een en ander staat duidelijk, omstandig en gedetailleerd te lezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016:

"(...) De verzoekers verklaarden zich kandidaat vluchteling op 17.08.2006. Hun asielaanvraag werd op 01.10.2007 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RW) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure - namelijk 1 jaar 1 maand en 14 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Vervolgens werden de betrokkenen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18.10.2007 werd een verlenging van dat bevel toegestaan tot 30.11.2007 wegens de zwangerschap van mevrouw, en op 01.12.2007 werd nogmaals uitstel toegestaan tot 28.01.2008 wegens de geboorte van hun 5de kind.

In plaats van gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, hebben de verzoekers op 28.01.2008 een 2de asielprocedure opgestart. Deze werd wat mijnheer betreft op 05.12.2008 afgesloten door de RVV met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Het beroep van mevrouw werd op 24.11.2008 door de RVV verworpen daar zij niet terechtzitting was verschenen.

Desalniettemin volharden de verzoekers in voorliggend schrijven in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekers wijzen op hun lidmaatschap van de Moskouse Islamitische Gemeenschap en voegen eraan toe dat ze net daarom in Dagestan met problemen werden geconfronteerd. Ze wijzen op de onstabiele en onveilige politieke toestand met religieuze discriminatie in Dagestan met verwijzing naar art. 3 EVRM en naar de eerder aangehaalde elementen in de asielprocedures. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hogere beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Het lidmaatschap op zich is geen nieuw element

want dat werd reeds eerder aangehaald ten overstaan van de bevoegde asielinstanties. Verklaringen van privé-personen hebben niet de bewijskracht van attesten afgeleverd door officiële instanties, zelfs wanneer die kennissen/vrienden het statuut van erkend vluchteling bekwamen. Nu worden ook nog artikels betreffende de algemene toestand in het herkomstland aangebracht zonder een individueel risico aan te tonen op persoonlijk gevaar bij een eventuele terugkeer. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de betrokkenen niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar zij afkomstig zijn daar het hen vrij staat om zich elders in de Russische Federatie te vestigen. Uit het dossier blijkt dat de betrokkenen reeds voorheen elders in Rusland hebben gewoond daar mijnheer in 2000 en mevrouw in 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. (asielrelaas dd. 09.10.2006). Er kan dus niet worden besloten tot een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

De duur van deze 2de asielprocedure - namelijk respectievelijk 10 maanden en 7 dagen en voor mevrouw 9 maanden en 27 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen hebben daarna tevergeefs hun toevlucht genomen tot meerdere procedures om hun verblijf op het Belgische grondgebied te verlengen.

- Zo hebben ze op 03.01.2009 een verzoekschrift ingediend op grond van art. 9 ter. Op 05.09.2011 werd deze aanvraag afgesloten met een weigeringsbeslissing ten gronde, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend dd. 19.09.2011.

- Op 12.12.2009 namen ze hun toevlucht tot een aanvraag op basis van art. 9 bis, dat op 06.07.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing, hen betekend op 30.07.2010.

Op 05.09.2011 werden de betrokkenen nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 model B, geldig tot 18.10.2011, hen betekend op 19.09.2011.

- Op 19.10.2011 dienden ze nog maar eens een aanvraag in het kader van art. 9 bis in, die op 25.03.2013 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 30, hen betekend op 15.04.2013.

- Voorliggend verzoekschrift is dus de 4de aanvraag om machtiging tot verblijf op rij.

De duur van een dergelijk regularisatieverzoek vormt echter geen criterium voor een verblijfsregularisatie. Het attest van immatriculatie, verkregen na de ontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter, wordt enkel beschouwd als een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard. De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk gemachtigd tot verblijf. Zij verkozen, ondanks de vele weigeringsbeslissingen, om geen gevolg te geven aan de talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen betekend werden, het laatste op 15.04.2013, en verblijven sindsdien op illegale wijze in België. Uit een dergelijk irregulier verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het afleveren van een machtiging tot verblijf (...)"

3.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.9. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden of dat de feiten foutief zouden zijn gekwalificeerd. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.2.11. Waar verzoekers in feite blijken van een andere appreciatie van de feiten, stellen zij hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijken van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen BIJNA TIEN JAAR met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen bijna 10 JAAR*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- *er zijn verschillende minderjarige kinderen*
- *de jongste kinderen Abdullah en Zaynab zijn geboren in België*
- *de oudste kinderen gaan naar school*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekster haar situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers en zekerlijk al niet van hun kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.”

3.3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.3.3. In hun derde middel werpen verzoekers een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Zij betogen reeds 10 jaar in België te verblijven en dat bij terugkeer naar het herkomstland hun situatie zou worden ontwricht. Zij zouden niet gebaat zijn bij een terugkeer naar Rusland.

3.3.4. Waar verzoekers in het algemeen stellen dat zij tal van elementen hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet gebaat zouden zijn met een terugkeer naar hun land van herkomst, waarbij zij specifiek wijzen op hun langdurig verblijf in België en hun integratie, gestaafd door verschillende getuigenverklaringen, en zij als het ware niet begrijpen waarom de eerste bestreden beslissing geen of niet afdoende rekening heeft gehouden met deze elementen, moet erop worden gewezen dat hierover werd geoordeeld in de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2016 zoals vermeld onder punt 3.1.1 en zoals overigens reeds supra besproken.

3.3.5. In de mate dat verzoekers stellen dat niet afdoende werd gemotiveerd over de door hen aangevoerde elementen, tonen zij dit niet aan. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen deze elementen niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag van 21 februari 2014.

3.3.6. De Raad herhaalt dat omstandigheden, zoals de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, gewerkt hebben en het onderhouden van vele vrienden en kennissen, betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen in beginsel niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers slagen er niet in aan te tonen waarom daar in hun geval anders over moet worden gedacht of geoordeeld. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze in casu heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarden van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden en de door verzoekers opgeworpen elementen in de aanvraag, is dan ook niet aangetoond. Een kennelijk onredelijke beoordeling of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier is op deze gronden evenmin aannemelijk gemaakt.

3.3.7. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van redelijkheid- of zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART 7 VW

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In DAGESTAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in DAGESTAN plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in DAGESTAN is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschiedende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit DAGESTAN.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van DAGESTAN het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit DAGESTAN, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit DAGESTAN, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in DAGESTAN diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.4.3. In een vierde middel werpen verzoekers een schending op van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 5 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij betogen dat er talrijke onveiligheidsfactoren zijn in Dagestan. Het zou een courante praktijk zijn om een persoon te arresteren en vast te houden op basis van politieke of andere overwegingen.

3.4.4. Verzoekers werpen de schending van artikel 3 van het EVRM op.

3.4.5. De Raad verwijst hier vooreerst expliciet naar de bespreking supra onder de punten 3.2.5 tot en met 3.2.7. Voorts merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing van 11 maart 2016 artikel 3 van het EVRM reeds uitgebreid in overweging nam en dienaangaande als volgt motiveerde:

"(...) Desalniettemin volharden de verzoekers in voorliggend schrijven in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekers wijzen op hun lidmaatschap van de Moskouwse Islamitische Gemeenschap en voegen eraan toe dat ze net daarom in Dagestan met problemen werden geconfronteerd. Ze wijzen op de onstabiele en onveilige politieke toestand met religieuze discriminatie in Dagestan met verwijzing naar art. 3 EVRM en naar de eerder aangehaalde elementen in de asielprocedures. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Het lidmaatschap op zich is geen nieuw element want dat werd reeds eerder aangehaald ten overstaan van de bevoegde asielinstanties. Verklaringen van privé-personen hebben niet de bewijskracht van attesten afgeleverd door officiële instanties, zelfs wanneer die kennissen/vrienden het statuut van erkend vluchteling bekwamen. Nu worden ook nog artikels betreffende de algemene toestand in het herkomstland aangebracht zonder een individueel risico aan te tonen op persoonlijk gevaar bij een eventuele terugkeer. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de betrokkenen niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar zij afkomstig zijn daar het hen vrij staat om zich elders in de Russische Federatie te vestigen. Uit het dossier blijkt dat de betrokkenen reeds voorheen elders in Rusland hebben gewoond daar mijnheer in 2000 en mevrouw in 2003 Dagestan verlieten om zich in Moskou te vestigen. (asielreelaas dd. 09.10.2006). Er kan dus niet worden besloten tot een mogelijke schending van art. 3 EVRM (...)."

3.4.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij dienen deze beweringen evenwel te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.4.7. De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, tevens te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.4.8. Waar verzoekers de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, artikelen 5 van het EVRM en de rechten van verdediging opwerpen, stelt de Raad vast dat verzoekers deze artikelen of beginselen in feite slechts vermelden en hierbij nalaten enige toelichting te verschaffen over de precieze wijze waarop de bestreden beslissingen deze artikelen of dit beginsel zouden schenden. Hierdoor wordt aan de verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het middel om die reden dan ook onontvankelijk (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

3.4.9. Wat betreft de opgeworpen schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar de besprekingen supra.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.5.1. Verzoekers voeren een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in DAGESTAN er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

3.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.5.3. In een vijfde middel werpen verzoekers een schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen dat het automatisch afleveren van een negatieve beslissing, zonder rekening te houden met de situatie in het herkomstland, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.5.4. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling in casu niet aannemelijk maken.

3.5.6. Wat betreft de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht verwijst de Raad wederom naar de bespreking van de overige middelen supra.

3.5.7. Waar verzoekers de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet opwerpen, stelt de Raad vast dat verzoekers dit artikel in feite enkel nominatief vermelden, doch nalaten enige toelichting te verschaffen over de precieze wijze waarop de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden. Hierdoor wordt aan verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het middel om die reden dan ook onontvankelijk (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

3.5.8. Verzoekers voeren ten slotte aan dat na de negatieve beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, automatisch een verwijderingsmaatregel volgt met motivering op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet zonder enige beoordeling omtrent artikel 3 van het EVRM, zodat de actuele situatie in het land van herkomst nooit is onderzocht.

In dit verband wordt erop gewezen dat zowel de eerste bestreden beslissing als de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag aan verzoekers werden ter kennis gebracht. In de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt omstandig ingegaan op de elementen uit de aanvraag die betrekking hebben op de toestand in Dagestan en verzoekers vrees voor terugkeer aldaar. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat hun asielaanvraag werd afgewezen, dat enkel algemene zaken worden aangebracht zonder een individueel risico aan te tonen op persoonlijk gevaar bij een eventuele terugkeer, dat verzoekers niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar zij afkomstig zijn en dat het hen vrij staat om zich elders in de Russische Federatie te vestigen, wat zij in het verleden al gedaan hebben. Hieruit blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers argumenten in het kader van artikel 3 van het EVRM en deze in rekening heeft gebracht. Verzoekers kunnen dus niet met goed gevolg aanvoeren dat de bevelen om het grondgebied te verlaten “automatisch” zijn gevolgd zonder ook maar enige overweging in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers konden deze overwegingen lezen in de eerste bestreden beslissing die hen op hetzelfde ogenblik ter kennis werd gebracht. Er kan geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

Het vijfde en laatste middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET